

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2013/2018
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА, ул. ... бр. ..., коју заступа адвокат др Немања Алексић из ..., против туженог ББ из ..., улица ... број ..., кога заступа Радован Лукић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5759/16 од 31.08.2017. године, у седници већа одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5759/16 од 31.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 2107/11 од 13.02.2014. године, исправљена решењем тог суда П 2107/11 од 22.07.2015. године, која је исправљена решењем тог суда П 2107/11 од 01.03.2016. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Општинског суда у Шапцу Ив 5505/09 од 16.12.2009. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 5.364.673,63 динара, са законском затезном каматом од 10.12.2009. године па до исплате, као и трошкове поступка у износу од 95.623,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 221.123,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5759/16 од 31.08.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 2107/11 од 13.02.2014. године, исправљена решењем тог суда П 2107/11 од 22.07.2015. године, која је исправљена решењем тог суда П 2107/11 од 01.03.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се истиче и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, што је истицано и у поступку по жалби. Имајући у виду да се другостепени суд правилно изјаснио о непостојању наведених битних повреда одредаба парничног поступка из цитиране одредбе, у другостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП као ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, СТР "ВВ" чији је власник ГГ из ..., ул. ... број ..., је са тужиоцем закључио три уговора у кредиту и то: први уговор на износ од 20.000 евра у динарској противвредности по куповном курсу банке са каматом од 16,50% на годишњем нивоу. Други уговор је закључен на износ од 400.000,00 динара са каматном стопом од 30%, док је трећи уговор о кредиту закључен на износ од 25.000 евра у динарској противвредности по куповном курсу банке на дан исплате са каматном стопом од 16,50% на годишњем нивоу. За све назначене обавезе према тужиоцу, гарантује СЗТР "ДД" власништво туженог ББ из ... . Практично назначена СЗТР "ДД" власништво туженог се јавља као јемац за преузети кредит од стране СТР "ВВ" власник ГГ из ..., а по уговорима о кредиту број .../08, .../08ок и .../08 од 19.03.2008. године, а на износ напред назначених кредита. Као средство обезбеђења испуњења обавеза по уговору, јемац је предао банци потребан број бланко сопствених меница са клаузулом без протеста. Тужени је потписао назначене менице, потписао је уговор о јемству, а поред његовог потписа стављен је и печат његове радње СЗТР "ДД". Корисник кредита "ВВ" власника ГГ није вратио преузете кредите, па је тужилац против туженог као солидарног дужника поднео предлог за извршење на основу издатих меница. Првостепени суд је усвојио предлог и донео решења Ив 5505/09 од 16.02.2009. године. На назначено решење тужени је изјавио приговор у коме је истицао да је доведен у заблуду када је потписивао назначене уговоре о јемству, да му није указано на садржину тих уговора као и да је нетачан износ стављеног предлога за извршење тј. износ који је назначен у меницама. У току поступка суд је изводио доказе на те околности али је нашао да је тужени био свестан када је потписивао назначене менице када јемичио за преузете обавезе а које је преузело СТР "ВВ" власништво ГГ из ... . У току поступка тужени није доказао да нису тачни наводи у погледу висине потраживања тужиоца, у погледу истицања приговора туженог да му нису доставили уговор о кредиту и уговор о јемству. Тужилац је исте доставио суду које је након тога суд проследио пуномоћнику туженог, а тужени је у поднеску преко пуномоћника од 22.05.2012. године истакао да је примио уговор о јемству који је тужилац доставио уз поднесак од 30.04.2012. године а уз записник са рочишта одржаног 15.11.2012. године достављен је и Кодекс професионалног банкарског понашања који је на том рочишту уручен пуномоћнику туженог. Наводе у погледу недостављања назначених уговора о јемству тужени је истицао и у жалбеном

поступку што је другостепени суд ценио и нашао да у вези тих навода у првостепеном поступку није учињена битна повреда одредби ЗПП из члана 361. став 1. тачка 7. ЗПП, јер из стања у списима предмета произилази да је пуномоћник туженог (што се утврђује из поднеска од 22.05.2012. године) произилази да је тужени примио уговор о јемству који је тужилац доставио уз поднесак од 30.04.2012. године, те да се не може прихватити тврдња туженог да му је онемогућено расправљање пред судом.

Другостепени суд правилно закључује да је првостепени суд правилно поступио приликом доношења своје одлуке, налазећи да је чл. 48-52. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС" број 125/04) који је важио у време настанка спорног односа, предвиђено да дужник одговара целокупном својом имовином за обавезе радње коју је регистровао а да сходно члану 256. став 2. ЗОО, тужени као издавалац менице може против захтева имаоца коме је он уступио хартију од вредности истицати недостатке правног посла на основу кога је пренос извршен али да наводи да није био упознат са садржином и битним елементима уговора о кредиту су без утицаја на другачију одлуку о захтеву тужбе. Менице су садржале све битне елементе, постоји законска претпоставка пуноважности потпуне менице па је на меничном дужнику терет доказивања да је меница попуњена противно основном уговору, што тужени у току поступка није доказао.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право и то чл. 997. и 1002. Закона о облигационим односима. Правилно је одржано на снази решење о извршењу којим је одређена обавеза туженом на исплату туженог потраживања а из разлога које прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 997. ЗОО прописано је да се јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника ако овај то не учини. У конкретном случају, евидентно је да главни дужник није испунио своју обавезу по преузетим уговорима о кредиту, а потраживање тужиоца према туженом проистиче из уговора о јемству, а меница је према члану 4. тог уговора само средство обезбеђења потраживања. Тужени је одговоран за обавезу коју је преузео уговором о јемству, а тужени у току поступка није доказао да предметна меница није пуноважна. Стога се у конкретном случају не могу прихватити наводи из ревизије да је у овој правној ствари погрешно примењено материјално право.

Не могу се прихватити ни наводи из ревизије да је у току поступка учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 7. ЗПП јер туженом није дата могућност да расправља пред судом из разлога што му није достављен уговор о јемству а ово из разлога што је те наводе тужени преко свог пуномоћника истицао и у жалбеном поступку, а разлоге зашто се ти наводи не могу прихватити као основани дао је и другостепени суд у својој пресуди Гж 5759/16 од 31.08.2017. године (јер из списка предмета произилази - из поднеска туженог од 22.05.2012. године констатација да је пуномоћник туженог примио уговор о јемству који је тужилац доставио уз поднесак од 30.04.2012. године), а те разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд.

- 4 -

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, али налази да се истима оспорава висина утврђеног потраживања, па налази да се истима у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић